

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Spector Photo Group NV, Chris Van Raemdonck

Strona pozwana: Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen (CBFA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — Wykładnia art. 2 i 14 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania [stosowania] poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. L 96, s.16) i art. 1 dyrektywy Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującej dyrektywę 2003/6/WE (Dz.U. L 339, s. 70) — Stosowanie informacji wewnętrznych — Harmonizacja maksymalna niepozostawiająca państwom członkowskim swobody w zakresie definiowania stosowania informacji poufnych — Sankcje, jakie mogą zostać nałożone — Przesłanki

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie stosowania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) należy interpretować w ten sposób, iż okoliczność, że osoba wskazana w akapicie drugim tego przepisu, która posiada informacje wewnętrzne i nabywa lub zbywa albo podejmuje próbę nabycia lub zbycia na rachunek własny lub na rzecz osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, instrumentów finansowych, których dotyczą te informacje oznacza, że osoba ta „stosuje te informacje” w rozumieniu rzeczonoego przepisu, z zastrzeżeniem przestrzegania prawa do obrony, a w szczególności prawa do obalenia tego domniemania. Kwestię tego, czy rzeczona osoba naruszyła zakaz stosowania informacji poufnych należy analizować w świetle celu tej dyrektywy, którym jest ochrona integralności rynków finansowych i wzmacnianie zaufania inwestorów opierającego się w szczególności na zapewnieniu, że będą oni traktowani jednakowo i że będą chronieni przed nienależytym zastosowaniem informacji wewnętrznych.
- 2) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2003/6 należy interpretować w ten sposób, iż korzyść gospodarcza wynikająca z zastosowania informacji poufnych może stanowić element mający znaczenie dla określenia skutecznej, proporcjonalnej i odstraszej sankcji. Metoda obliczania tej korzyści gospodarczej, a w szczególności moment lub okres, jaki należy wziąć pod uwagę, należą do prawa krajowego.
- 3) Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy 2003/6 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie poza sankcjami administracyjnymi wskazanymi w tym przepisie przewidziało możliwość nałożenia sankcji karnej o charakterze pieniężnym, nie należy uwzględniać możliwości zastosowania lub wysokości ewentualnej późniejszej sankcji karnej w celu oceny skutecznego, proporcjonalnego i odstraszej charakteru sankcji administracyjnej.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca — Hiszpania) — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores SL

(Sprawa C-227/08) (¹)

(Dyrektywa 85/577/EWG — Artykuł 4 — Ochrona konsumentów — Umowy zawarte poza lokalem przedsiębiorstwa — Prawo odstąpienia od umowy — Obowiązek poinformowania przez przedsiębiorcę — Nieważność umowy — Właściwe środki)

(2010/C 51/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Salamanca

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eva Martín Martín

Strona pozwana: EDP Editores SL

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Salamanca — Wykładnia art. 4 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.U. L 372, s. 31) — Art. 3 WE, 95 WE i 153 WE — Art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do odstąpienia od umowy — Obowiązek przedsiębiorcy podania określonych informacji — Środki ochrony konsumentów w razie niewykonania — Nieważność umowy i właściwość sądu krajowego

Sentencja

Artykuł 4 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa nie stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy stwierdził z urzędu nieważność umowy podlegającej zakresowi przedmiotowemu tej dyrektywy ze względu na to, że konsument nie został poinformowany o przysługującym mu prawie odstąpienia od umowy, nawet wówczas, gdy konsument nie podniósł tej nieważności w żadnym momencie postępowania przed właściwymi sądami krajowymi.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.